

Arrest

nr. 176 450 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2015 dient de verzoekende partij als partner van een Belg met wie zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

Op 20 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, luidend als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.11.2015 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Mongolie

Geboortedatum: 18.01.1963

Geboorteplaats: Ulaanbaater

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Volgende documenten worden voorgelegd:

- aangifte in personenbelasting inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015: deze gegevens betreffen slechts een aangifte, geen officiële afrekening (aanslagbiljet). Deze aangifte werd opgesteld door het boekhoudkantoor van de referentiepersoon, op basis van eenvoudige verklaringen vanwege de referentiepersoon zelf. Bijgevolg worden ze beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze gegevens niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover deze documenten dienen beschouwd te worden als een begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze, gezien ze betrekking hebben op de inkomsten van 2014, onvoldoende recent zijn, en dat er geen bijkomende, officiële documenten (aanslagbiljet belastingen,...) werden voorgelegd die de inhoud van de voorgelegde boekhoudkundige documenten staven.*
- creditverrichtingen KBC-rekening Van Herck Jan voor de periode april - november 2015, waaruit blijkt dat de referentiepersoon zichzelf een maandelijks bedrag uitkeert van €2.000.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, er werden creditverrichtingen voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien het op basis van de voorgelegde documenten onduidelijk is of bij het maandelijks betaalde bedrag van €2.000 al geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (bedrijfsvoorheffing, sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen afdoende zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "schending van artikelen 12bis, § 2, vierde lid, 40ter, 42, 62, 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsplicht".

Het middel luidt:

"De aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 24 november 2015 door verzoekster werd ingediend wordt geweigerd op 20 mei 2016. Volgens de bestreden beslissing kan verzoekster geen verblijfsrecht verwerven overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat zij niet aantoonbaar te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

-Als de referentiepersoon geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch worden geweigerd. Er moet eerst een behoefteanalyse worden gemaakt van het gezin van verzoekster.

In casu wordt er geen behoefteanalyse gemaakt. Indien men dit wel had gedaan was men tot de conclusie gekomen dat het gezin wel voldeed aan de vereiste aangezien men tot op heden wel rond komt met het inkomen van de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft nooit eerder beroep gedaan op tegemoetkomingen van de Staat, hij heeft steeds in zijn eigen behoeften en die van zijn gezin voorzien.

De beslissing voldoet aldus niet aan de materiële motiveringsplicht daar er geen ernstige, uitvoerige en concrete behoefteanalyse is gemaakt.

Bovendien blijkt niet dat, wanneer werd vastgesteld dat aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan was en dat op basis van de elementen van het dossier niet blijkt dat de inkomsten van de betrokkenen hen zouden toelaten te voorzien in hun eigen behoeften zonder ten laste te vallen van de overheid, overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet aan verzoekster gevraagd werd om alle nuttige bescheiden en inlichtingen over te leggen. Het feit dat de verzoekster geen concrete gegevens inzake de behoeftes van haar partner of familieleden en de bestaansmiddelen die nodig zijn om hierin te voorzien zou aanbrengen, doet geen afbreuk aan de duidelijke verplichting die artikel 12bis, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet de DVZ oplegt.

De bestreden beslissing schendt artikel 12 bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

"Het ontgaat verzoekster volledig waarom de DVZ overgaat tot allerlei interpretaties die boekhoudkundig kant noch wal raken zoals:

"... aangifte in de personenbelastinginkomsten naar 2014-aanslagjaar 2015: deze gegevens betreffen slechts een aangifte, geen officiële afrekening. Deze aangifte werd opgesteld door het boekhoudkantoor van de referentie persoon, op basis van eenvoudige verklaringen vanwege de referentie persoon zelf. Bijgevolg worden ze beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze gegevens niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentie persoon. "

Eigen aan ons belastingstelsel is dat de belastingplichtige aangifte doet en de administratie kijkt dit na en doet dan een heffing, ongeacht latere controles.

Bovendien is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk. Vooreerst kan de boekhouding van een vennootschap gecontroleerd worden nu deze er toe gehouden is boekhoudkundige documenten in te dienen ter griffie van de rechtbank van koophandel en kan er een controle geschieden op de Kruispuntbank. In deze context verwijst verzoekster naar het arrest van de RvV nr. 129 335 van 15 september 2014.

De DVZ gaat over tot interpretaties die elke boekhoudkundige grondslag missen terwijl alle gegevens die nodig zijn voor het inzicht in de inkomsten van de referentiepersoon voorliggen nu zij deel uitmaken van de berekeningsnota van de personenbelasting van de referentiepersoon.

Verzoekster is verplicht te reageren op wat in de bestreden beslissing een verklaring op eer wordt genoemd waardoor het klemmend vermoeden ontstaat dat de DVZ het wezen van het Belgisch belastingstelsel ontgaat, namelijk de belastingplichtige doet aangifte en het bestuur van de belastingen onderzoekt en gaat over tot heffing.

-De aangifte in personenbelasting inkomstenjaar 2014-aj 2015 die door verzoekster werd voorgelegd betreft een objectief bewijsstuk dat door een erkende boekhouder werd opgesteld. Boekhouders zijn gehouden aan deontologische verplichtingen. Derhalve is het niet correct te stellen dat deze aangifte niet kan worden weerhouden omdat ze gebaseerd is op de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster en dus verklaringen op eer betreffen. De DVZ gaat in casu onterecht ervan uit dat de vermelde aangifte die door de boekhouder - belastingconsulent bvba Bofisco, met erkenningsnummer 222997 3 N 06 werd opgesteld gemanipuleerd zou zijn

De DVZ heeft geen valabele uitleg gegeven waarom het aanslagbiljet niet weerhouden kan worden als bewijsstuk. De enige uitleg die zij daaromtrent geeft is dat de boekouder de informatie heeft verkregen van de echtgenoot van verzoekster.

De beslissing is in dat opzicht onvoldoende gemotiveerd.

Derhalve is er sprake van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

-In de bestreden beslissing stelt de DVZ : "op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen afdoende zicht op het huidige netto inkomen van de referentie persoon".

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de bijlage 19ter van 24 november 2015, blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd verzocht om de volgende documenten neer te leggen: "aanslagbiljet van de belastingen als zelfstandige om loon te bewijzen". Voormeld document diende ten laatste op 24 februari 2016 voorgelegd te worden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat al de gevraagde stukken werden overgemaakt. Aile stukken werden door de verzoekster tijdig overgemaakt

Door te oordelen/motiveren dat er bij gebrek aan voldoende informatie geen zicht is op de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon terwijl aile gevraagde stukken werden overgemaakt wordt het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd en in strijd met de gegevens van het administratief dossier wanneer ze stelt dat er een gebrek is aan voldoende informatie. “.

2.2. Vooreerst kan de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) nu zij een wettelijke samenwoonst heeft afgesloten met een Belg en niet valt onder de toepassing van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen, waarnaar artikel 12bis van de vreemdelingenwet verwijst. Dit onderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing die de weigering van de aanvraag inhoudt geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon in het kader van de aanvraag gezinshereniging op grond van genoemde bepaling heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde fiches naar aanleiding van de zelfstandige activiteit zou blijken dat bij het bedrag dat de referentiepersoon zichzelf maandelijks uitkeert nog geen rekening werd gehouden met bepaalde inhoudingen, zodat deze stukken niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het bestaan van toereikende bestaansmiddelen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijt in eerste instantie dat de bestreden beslissing nalaat een behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet, waarvan zij ook de schending aanvoert.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts een aangifte in de personenbelasting inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015 en kredietverrichtingen waaruit lijkt dat haar partner zichzelf maandelijks 2000 euro uitkeerde om op afdoende wijze diens inkomsten te bewijzen. De bestreden beslissing stelt op kennelijk redelijke wijze dat de aangifte in de personenbelasting onvoldoende recent zijn om afdoend te kunnen worden aanzien temeer deze niet vergezeld zijn van bijkomende officiële bewijzen om de inhoud van de aangifte te staven. Betreffende de kredietverrichtingen stelt de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze dat onvoldoende gegevens worden aangebracht om het netto-inkomen van de partner van de verzoekende partij te kunnen berekenen nu geen gegevens worden verstrekt over de inhoudingen op het brutobedrag van 2000 euro dat de partner maandelijks als zelfstandige genereert. Bijgevolg kon de verwerende partij op basis van deze informatie geen behoefteanalyse uitvoeren. Het besluit van de verwerende partij dat zij geen afdoend zicht heeft op het netto-inkomen van de partner van de verzoekende partij is correct en vindt steun in het administratief dossier. Het gevolg van deze vaststelling is dat de verwerende partij over onvoldoende gegevens beschikt om een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet te kunnen verrichten. Dit onderdeel is ongegrond. Het gegeven dat de referentiepersoon nooit eerder beroep zou gedaan hebben op tegemoetkomingen van de Belgische staat doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij onzorgvuldig gedrag verwijt omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet bijkomende concrete gegevens zou hebben opgevraagd, komt het de aanvrager toe de verwerende partij zo volledig mogelijk in te lichten en werd er in de bijlage 19ter op gewezen dat een aanslagbiljet van de belastingen diende neergelegd te worden om loon te bewijzen. In casu legde de verzoekende partij slechts een aangifte voor zodat zij zelf onzorgvuldig is geweest.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat: *“Het ontgaat verzoekster volledig waarom de DVZ overgaat tot allerlei interpretaties die boekhoudkundig kant noch wal raken zoals:*

“... aangifte in de personenbelastinginkomsten naar 2014-aanslagjaar 2015: deze gegevens betreffen slechts een aangifte, geen officiële afrekening. Deze aangifte werd opgesteld door het boekhoudkantoor van de referentie persoon, op basis van eenvoudige verhlaringen vanwege de referentie persoon zelf. Bijgevolg worden ze beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze gegevens niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentie persoon. ”

Eigen aan ons belastingsysteem is dat de belastingplichtige aangifte doet en de administratie kijkt dit na en doet dan een heffing, ongeacht latere contrôles.

Bovendien is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk. Vooreerst kan de boekhouding van een vennootschap gecontroleerd worden nu deze er toe gehouden is boekhoudkundige documenten in te dienen ter griffie van de rechtbank van koophandel en kan er een contrôle geschieden op de Kruispuntbank. In deze context verwijst verzoekster naar het arrest van de RvV nr. 129 335 van 15 september 2014.

De DVZ gaat over tôt interpretaties die elke boekhoudkundige grondslag missen terwijl aile gegevens die nodig zijn voor het inzicht in de inkomsten van de referentiepersoon voorliggen

nu zij deel uitmaken van de berekeningsnota van de personenbelasting van de referentiepersoon.

Verzoekster is verplicht te reageren op wat in de bestreden beslissing een verklaring op eer wordt genoemd waardoor het klemmend vermoeden ontstaat dat de DVZ het wezen van het Belgisch belastingstelsel ontgaat, namelijk de belastingplichtige doet aangifte en het bestuur van de belastingen onderzoekt en gaat over tot heffing.

-De aangifte in personenbelasting inkomstenjaar 2014-aj 2015 die door verzoekster werd voorgelegd betreft een objectief bewijsstuk dat door een erkende boekhouder werd opgesteld. Boekhouders zijn gehouden aan deontologische verplichtingen. Derhalve is het niet correct te stellen dat deze aangifte niet kan worden weerhouden omdat ze gebaseerd is op de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster en dus verklaringen op eer betreffen. De DVZ gaat in casu onterecht ervan uit dat de vermelde aangifte die door de boekhouder - belastingconsulent bvba Bofisco, met erkenningsnummer 222997 3 N 06 werd opgesteld gemanipuleerd zou zijn

De DVZ heeft geen valabele uitleg gegeven waarom het aanslagbiljet niet weerhouden kan worden als bewijsstuk. De enige uitleg die zij daaromtrent geeft is dat de boekouder de informatie heeft verkregen van de echtgenoot van verzoekster.

De beslissing is in dat opzicht onvoldoende gemotiveerd.

Derhalve is er sprake van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.", kan deze redenering niet gevolgd worden. Een aangifte heeft niet dezelfde bewijswaarde als een aanslagbiljet dat door de fiscus werd opgesteld. Zelfs indien de aangifte door een erkende boekhouder is opgesteld is haar bewijswaarde slechts weinig bewijskrachtig zonder andere ondersteunende gegevens nu uiteindelijk de erin vermelde gegevens afkomstig zijn van wat een belastingplichtige meedeelt aan de erkende boekhouder, in casu nog niet eens aangevuld door gegevens van de vennootschap. De verzoekende partij houdt ten onrechte voor dat het de verwerende partij toekomt de gegevens van de vennootschap op te vragen. Het komt immers de aanvrager toe alle nuttige gegevens over te maken aan de verwerende partij in het kader van haar aanvraag. Er weze overigens opgemerkt dat in tegenstelling met wat de verzoekende partij voorhoudt de bestreden beslissing niet stelt dat de overgemaakte aangifte gemanipuleerd is. De bestreden beslissing stelt enkel op duidelijke wijze dat de verzoekende partij niet afdoend de inkomsten van haar partner heeft aangetoond. Dit determinerend motief wordt door de verzoekende partij niet werlegd. Het gevraagde document in de bijlage 19ter, het aanslagbiljet werd niet voorgelegd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partij blijkens de bewoordingen van het middel eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de beslissing die de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden inhoudt.

2.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan. Zij betoogt:

"De bestreden beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en deze wordt louter gemotiveerd verwijzende naar het artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980: "legaal verblijf in België is verstreken".

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 VW. :

« Bij het nemen van een beslissing tót verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

In casu heeft verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd op basis van het feit dat verzoeksters legaal verblijf verstreken is.

Hieruit blijkt dan ook niet of de DVZ rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en familielevens in België en dit conform artikel 74/13 VW. bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 VW.“

2.4. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij enkel het bevel om het grondgebied te verlaten verwijt geen rekening te houden met haar familielevens in toepassing van artikel 74/13. Evenwel blijkt uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het familieleven van de verzoekende partij doch oordeelde dat hic et nunc de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonde te beantwoorden aan de wettelijke voorwaarden om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Er werd wel degelijk gemotiveerd omtrent het familieleven van de verzoekende partij. In het middel worden verder geen concrete aanduidingen gegeven betreffende elementen van het familieleven waarmee de verwerende partij verder had moeten rekening houden. Evenmin is betwist dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Tot slot kan de verzoekende partij, mits naleving van de wettelijke voorwaarden een nieuwe aanvraag indienen gepaard gaande met alle gevraagde bewijsstukken. De verwerende partij was er niet toe gehouden haar motieven voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw te herhalen. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN